

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๗/๒๕๕๖

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๑๐
เรื่อง งบการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชียังต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุมครั้งที่ ๒๙ (๑/๒๕๕๖) เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

- ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป
- ให้ใช้การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๑๐ เรื่อง งบการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า ตามที่กำหนดท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

พิชัย ชุมหวาจิร
นายกสภาวิชาชีพบัญชี

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 10
เรื่อง งบการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

สารบัญ

ย่อหน้า

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 10
เรื่อง งบการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

อ้างอิง

ความเป็นมา

1-2

ประเด็น

3-7

ข้อสรุป

8-9

วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

10

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กำหนดไว้ในย่อหน้า 1 ถึง 10

การอ้างอิง

- มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล
- มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์

ความเป็นมา

1. กิจการต้องประเมินการด้อยค่าค่าความนิยม ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานทุกงวด และให้รับรู้ผลขาดทุนจากการด้อยค่า ตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 36 อย่างไรก็ตามการที่เปลี่ยนแปลงไป ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานถัดมาอาจทำให้ผลขาดทุนจากการด้อยค่าอาจลดหรือเล็กลงได้หากการประเมินการด้อยค่ากระทำในวันดังกล่าว การตีความนี้ให้แนวทางปฏิบัติว่าผลขาดทุนจากการด้อยค่าควรกลับรายการหรือไม่
2. การตีความกล่าวถึงการปฏิบัติตามข้อกำหนดตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาลและการรับรู้ผลขาดทุนจากการด้อยค่าของค่าความนิยมตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ และผลกระทบที่มีต่องบการเงินระหว่างกาลในงวดต่อมาและงบการเงินประจำปี

ประเด็น

3. มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล ย่อหน้าที่ 28 กำหนดให้กิจการใช้นโยบายการบัญชีในงบการเงินระหว่างกาลเหมือนกับในงบการเงินประจำปีและระบุว่า ความถี่ของการรายงานของกิจการ (ประจำปี รายครึ่งปี หรือรายไตรมาส) ต้องไม่มีผลกระทบต่อการวัดค่าผลการดำเนินงานประจำปี การวัดค่าเพื่อวัตถุประสงค์การจัดทำงบการเงินระหว่างกาลควรทำตามเกณฑ์ตั้งแต่ต้นปีจนถึงปัจจุบันเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้างต้น
4. มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ ย่อหน้าที่ 124 ระบุว่า ผลขาดทุนการด้อยค่าของค่าความนิยมที่รับรู้ต้องไม่กลับรายการในงวดต่อไป
5. – 6. ย่อหน้านี้ไม่ใช่
7. การตีความกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้
กิจการควรกลับรายการผลขาดทุนจากการด้อยค่าของค่าความนิยมที่รับรู้ในงบการเงินระหว่างกาลหรือไม่ หากผลขาดทุนไม่มีการรับรู้หรือผลขาดทุนที่รับรู้ลดลงเมื่อมีการประเมินการด้อยค่า ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานถัดมาเท่านั้น

ข้อสรุป

8. กิจการต้องไม่กลับรายการผลขาดทุนจากการด้อยค่าเกี่ยวกับค่าความนิยมที่รับรู้ในงบการเงินระหว่างกาลงวดก่อน
9. กิจการต้องไม่นำข้อสรุปนี้ไปเปรียบเทียบกับประเด็นข้อขัดแย้งอื่นระหว่างมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่องงบการเงินระหว่างกาล กับมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น

วันที่ถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

10. กิจการต้องปฏิบัติตามการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2557 เป็นต้นไป ทั้งนี้สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันที่ถือปฏิบัติ หากกิจการนำการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไปถือปฏิบัติสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2557 กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย กิจการต้องปฏิบัติตามการตีความฉบับนี้กับค่าความนิยมด้วยวิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันที่กิจการนำการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินนี้มาใช้ปฏิบัติ